OSIB
Orquestra Simfònica
Illes Balears

Tercer concert de temporada 2026-27

Orquestra Simfònica Illes Balears

3 DESEMBRE 2026

20.00 H

AUDITORIUM DE PALMA

FUNDATUR BALEARS
Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

AETIB
Agència d'Estratègia Turística Illes Balears

El Corte Inglés

Programa

45’ **Obertura cubana** (1932)
de George Gershwin (1898-1937)

Tapias (versió 2025) **de Francisco Coll** (1985)
per a trombó i orquestra
Moviment 1, 2, 3

I Cover the Waterfront (1933)
de Johnny Green (1908-1989)
per a trombó i orquestra de corda
arr. Robert Elkjer

20’ **Pausa**

30’ **Romeu i Julieta, suite** (selecció)
de Serguei Prokófiev (1891-1953)

Op.64b:
Montagues i Capulets
Julieta de jove
Frare Laurence

Op.64a:
Màscares
Escena del balcó
Mort de Teobaldo

Ian Bousfield, trombó
Guillermo García Calvo, director
Orquestra Simfònica Illes Balears

Crèdit editorial

Tapias (versió 2025) de F. Coll, Faber Music Ltd.

I Cover the Waterfront de J. Green, arr. R. Elkjer, Alessi Publications

Romeu i Julieta de S. Prokófiev, Sikorski

Notes al programa

cat

De Cuba a Verona
J. A. Mendiola

Estadi Lewisohn, Nova York, 3 d'agost de 1932. Divuit mil espectadors. Cinc mil quedaren fora. Primer concert totalment dedicat a George Gershwin. Segons el compositor, "La nit més emocionant de la meva vida". Va ser aquest dia quan es va estrenar l'Obertura cubana, la primera de les obres que l'autor de la ja famosa Rhapsody in Blue va compondre sota la influència de Joseph Schillinger. Aquest, un professor de música, matemàtiques i història de l'art, que amb uns particulars i analítics mètodes de composició i estrambòtics títols, com és ara Grups rítmics resultants de la interferència de vàries periodicitats sincronitzades, o, Grups amb el fraccionament entorn de l'eix de la simetria millorà l'orquestració i el contrapunt de qui ja paladejava la glòria des de feia temps. El resultat, una àuria combinació de ritmes cubans amb l'inconfusible estil de qui també ja havia signat, per exemple, la banda sonora d'Un americà a París. Amb un forte poderós comença aquesta obertura Simfònica dividida en tres parts. En primer lloc, el de la presentació dels temes que la conformen. Una segona que dona pas a la trista cadenza amb el clarinet com a protagonista, contestat per l'oboè i la flauta. Conclou la partitura amb un compendi de tot el material anterior, arrodonida amb una coda on intervenen tots els instruments de percussió cubans.

Si el rescat d'una obra que estava destinada a obrir una nova manera d'entendre la música per part de Gershwin i que ha quedat una mica silenciada per sota d'altres èxits, resulta una més que interessant troballa, Tapias. Música per a trombó i orquestra op. 4, de Francisco Coll, segurament un dels compositors més interessants del moment, queda clar que no desmereix el programa, sinó tot al contrari. El cert és que el trombó com a protagonista resulta una infreqüència en el món de la música. Una peça que ens arriba amb aquesta versió actualitzada i estrenada el passat mes de setembre per part de la Stavanger Symfoniorkester, amb Ian Bousfield com a solista, que juntament amb l'Orquestra Simfònica Illes Balears, la Biennal de Música de Zagreb la Deutsche Staatphilarmonie Rheinlan-Pfalz i la Sinfónica de Tenerife, foren els autors de l'encàrrec de la revisió. Una retrobada, onze anys després de la seva estrena per part de l'Orquesta Nacional de España, la qual implica un final afegit, un Lament que contrasta amb la lleugeresa del segon moviment, mentre que en el primer hi afegeix una dosi extra d'èmfasi en les possibilitats estètiques de l'instrument, Estri, el qual, habitualment viu una mica acantonat dins l'habitacle orquestral. Tapias és gairebé com un acte de justícia poètica de qui fou trombonista abans de compositor.

Dins aquest programa, si més no poc habitual, tancarà la funció la Suite de Romeu i Julieta, de Serguei Prokófiev, propiciada com a ballet, el setè de la producció del compositor, per encàrrec del Teatre Kirov, actual Mariinski. No els hi va agradar i Prokófiev la va oferir al Bolshoi, a qui tampoc no li va interessar. La va trobar impossible ballar-la. Confiat amb les monumentals qualitats de la seva composició, el músic la va especejar sense seguir l'ordre cronològic de la història. Èxit incontestable, que va fer que ambdós teatres que l'havien rebutjada es barallassin per estrenar el ballet. Per la seva banda, la Suite segueix el seu camí paral·lel amb idèntica acceptació i convertida en habitual dins els programes simfònics.

S'inicia amb la contextualització de la història i la coneguda Montescos i Capuletos, on es fa palesa la rivalitat de les dues famílies. La versatilitat, polivalència i heterogeneïtat de la composició es fa evident amb La jove Julieta, un delicat retrat de la protagonista, com també amb l'entrada de Romeu al ball, el Madrigal, que esdevindrà romàntica tragèdia per excel·lència. Amb el Minuetto fa una acurada descripció de l'esperit jove i juganer dels Romeu, Mercucio i Benvolio a la casa dels Capuleto, amb el posterior ball de les Máscares. Romeo i Julieta ens porta a la famosa escena del balcó, on la corda es converteix en la veu de Romeu i la flauta en la de Julieta, d'una fragilitat tan eficaç com descriptiva. La Mort de Teobald és la dramàtica espoleta de tot plegat. Primer la mort de Mercucio i la posterior i ferotge venjança que acaba amb l'existència de Teobald. Romeu i Julieta abans de la partida es converteix en un oasi líric i passional que s'ensorra amb la colpidora Romeu davant la tomba de Julieta, amb el contrafagot marcant la dimensió del drama i la corda com a fatal rerefons, mentrestant, el flautí mantén una precisa i eloqüent nota aguda.

Notas al programa

esp

De Cuba a Verona
J. A. Mendiola

Estadio Lewisohn, Nueva York, 3 de agosto de 1932. Dieciocho mil espectadores. Cinco mil quedaron fuera. Primer concierto exclusivamente dedicado a George Gershwin. Según el compositor, "la noche más emocionante de mi vida". Fue ese el día en que se estrenó su Obertura cubana, la primera de las obras que el autor de la ya famosa Rhapsody in Blue componía bajo la influencia de Joseph Schillinger. Este, un profesor de música, matemáticas e historia del arte con unos particulares y analíticos métodos de composición y títulos estrambóticos (como Grupos rítmicos resultantes de la interferencia de varias periodicidades sincronizadas, o Grupos con el fraccionamiento en torno al eje de la simetría), mejoraría la orquestación y el contrapunto de un Gershwin que ya paladeaba la gloria desde hacía tiempo. El resultado: una áurea combinación de ritmos cubanos, con el inconfundible estilo del firmante de, por ejemplo, la banda sonora de Un americano en París. Con un forte poderoso comienza esta obertura sinfónica dividida en tres partes. En primer lugar, la presentación de los temas que la conforman. Una segunda da paso a la triste cadenza, con el clarinete como protagonista, contestado por el oboe y la flauta. Concluye la partitura un compendio de todo el material anterior, rematado con una coda en la que intervienen todos los instrumentos cubanos de percusión.

Si el rescate de una obra destinada a abrir una nueva manera de entender la música para Gershwin (y que ha quedado un tanto silenciada bajo otros éxitos) resulta un hallazgo más que interesante, Tapias. Música per a trombó i orquestra op. 4, de Francisco Coll (seguramente uno de los compositores más interesantes del momento), deja claro que no desmerece el programa, sino al contrario. Lo cierto es que el trombón como protagonista es infrecuente en el mundo de la música. La pieza llega en una versión actualizada, estrenada el pasado septiembre con la Stavanger Symfoniorkester e Ian Bousfield como solista y co-encargado de dicha revisión junto a la Orquesta Sinfónica Islas Baleares, la Bienal de Música de Zagreb, la Deutsche Staatphilarmonie Rheinlan-Pfalz y la Sinfónica de Tenerife. Un reencuentro, once años después del estreno por parte de la Orquesta Nacional de España, que añade un nuevo final: un Lamento que contrasta con la ligereza del segundo movimiento, mientras que suma al primero una dosis extra de énfasis en las posibilidades estéticas del instrumento –uno que, habitualmente, vive algo arrinconado en el habitáculo orquestal. Tapias es casi un acto de justicia poética de quien fuera intérprete de trombón antes que compositor.

esp

En el programa de esta noche, cuanto menos poco habitual, cierra la función la “Suite” de Romeo y Julieta, de Serguéi Prokófiev, propiciada como ballet (el séptimo en la producción del compositor), por encargo del Teatro Kirov, actual Mariinsky. No les gustó, y Prokófiev se la ofreció al Bolshoi, a quienes tampoco interesó: consideraron que era imposible de bailar. Confiando en las monumentales cualidades de su composición, el músico despezó la obra sin seguir el orden cronológico de la historia: éxito incontestable que hizo que ambos teatros se pelearan por estrenar el ballet, tras haberlo rechazado. Hoy la “Suite” sigue su camino paralelo con idéntica aceptación, y convertida en habitual en los programas sinfónicos. Se inicia con la contextualización de la historia y la conocida Montescos y Capuletos, donde se muestra la rivalidad entre las dos familias. La versatilidad, polivalencia y heterogeneidad de la composición se hace evidente con La joven Julieta, un delicado retrato de la protagonista; y con la entrada de Romeo al baile, el Madrigal, que se convierte en la romántica tragedia por excelencia. Con el Minuetto realiza una cuidadosa descripción del espíritu joven y juguetón de Romeo, Mercucio y Benvolio en la casa de los Capuleto, y llega al posterior baile de las Máscaras. Romeo y Julieta nos conduce a la famosa escena del balcón, de una fragilidad tan eficaz como descriptiva. La Muerte de Teobaldo es la dramática espoleta de todo ello: primero, con la muerte de Mercucio, y después con la feroz venganza que acaba con la existencia de Teobaldo. Romeo y Julieta antes de la despedida deviene en un oasis lírico y pasional, que se derrumba con la conmovedora Romeo ante la tumba de Julieta, con el contrafagot marcando la dimensión del drama y la cuerda como fatal trasfondo, mientras el flautín sostiene una nota aguda precisa y elocuente.

Program Notes

eng

From Cuba to Verona
J. A. Mendiola

Lewisohn Stadium, New York, 3rd of August 1932. Eighteen thousand spectators. Five thousand people can not make it in. We are at the first concert exclusively dedicated to George Gershwin. According to the composer, “the most exciting night of my life”. His Cuban Overture premièred back then. It was one of the first works by the author of the already famous Rhapsody in Blue composed under the influence of Joseph Schillinger –a Music, Maths and Art History professor with such particular and analytical composition methods and bizarre titles (such as Rhythmic Groups Resulting from the Interference of Several Synchronized Periodicities, or Groups with the Fractioning Around the Axis of Symmetry), that helped improve Gershwin's orchestration and counterpoint, even when he was already savoring glory. The result: a gold-medal combination of Cuban rhythm, with the unmistakable style of the author of the soundtrack for An American in Paris. A powerful forte initiates this symphonic overture divided in three parts. First, the themes are presented. Second, a sad cadenza, starring the clarinet, answered by the oboe and the flute. The score is closed with a compendium of all these material, and finished with a coda where all the Cuban percussion instruments join in.

If retrieving a work which was destined to opening a new way to understand music for Gershwin (and somehow silenced under other of hits of own) is an interesting find, Tapias. Música per a trombó i orquestra op. 4, by Francisco Coll (probably one of the most interesting composers today) adds nothing but value to the program. Truth is that the trombone does not frequently star in the musical world. The piece comes in an updated version, premièred last September with the Stavanger Symfoniorkester, and Ian Bousfield as a soloist and co-author of its revision with Orquestra Simfònica Illes Balears, Zagreb Music Biennale, Deutsche Staatphilarmonie Rheinlan-Pfalz and Sinfónica de Tenerife. A reunion (eleven years after its première by Orquesta Nacional de España) providing an additional finale: a Lamento in contrast with the lightness of the second movement, which also adds to the first an extra dose of emphasis in the aesthetic possibilities of the instrument –one usually sitting in a corner of the stage or pit. Tapias feels like an act of poetic justice by a musician who was a trombone player before becoming a composer.

eng

This evening's program is, at least, uncommon, and closes with the “Suite” in Serguéi Prokófiev's Romeo and Juliet. It came out as a ballet (the seventh in the composer's production), commissioned by Kirov Theatre, currently the Mariinsky. They did not like it, and Prokófiev offered it to the Bolshoi, who were not interested either: they thought it was impossible to dance. Trusting the monumental qualities of his own composition skills, the composer tore the piece apart without following the chronological order of the story, and it turned out to be an absolute success. Both theaters fought for the première of a ballet they had turned down. Today the “Suite” still follows its own path of acceptance, and has become a regular in symphonic programs. It begins by setting the context, and with the renowned Monteagues and Capulets, displaying the families' rivalry. The versatility, multiplicity and heterogeneity of the composition are visible in The Young Juliet; and with the appearance of Romeo in the Madrigal dance, that develops into the romantic tragedy par excellence. With the Minuet, the composer carefully describes the young and playful spirits of Romeo, Mercutio and Benvolio of the Capulet's, and reaches the Masks dance. Romeo and Juliet takes us to the famous balcony episode –effective and descriptive in its fragility. Death of Tybalt is the dramatic detonator: first, with Mercutio's death, and then with the fierce revenge ending the life of Tybalt. Romeo and Juliet Before Parting appears as a lyric, passionate oasis that crumbles into the moving Romeo at Juliet's Grave, with the double bassoon signaling the extent of the drama and the strings as a fatal background, while the piccolo holds a precise and eloquent high note.

Ian Bousfield

trombó

Ian Bousfield

trombó

cat

Ian Bousfield és un dels intèrprets de vent-metall més influents del seu temps, i ara solista, director i pedagog, la qual cosa l'ha situat entre els millors professionals des de fa més de 35 anys. Fou trombó principal de la Filharmònica de Viena i de la Simfònica de Londres i la seva carrera orquestral és de llarg recorregut. Com a solista, ha aparegut, entre altres, amb Riccardo Muti, Michael Tilson Thomas, Sir Neville Marriner i Kent Nagano; amb la Filharmònica de Viena, la Simfònica de Londres, i amb les filharmòniques de Londres i de la BBC. Ha publicat amb els segells EMI, Chandos i Camerata.

D'entre els futurs compromisos, destaca l'aparició amb Kent Nagano a la Simfònica de Montreal; un enregistrament amb Airies Quartet; la direcció (per tercera vegada) del concert de vent-metall que obrirà la temporada de la New World Symphony, a Miami; i la direcció de la Simfònica d'Aalborg, en una sèrie de concerts de vent-metall i veu.

Recentment, la carrera de Bousfield com a director ha fet un salt, i se'l considera un director de primer nivell de la secció de vent-metall. Ha dirigit la Filharmònica d'Oslo, l'Òpera del Liceu, la Simfònica de la Ràdio de Dinamarca, l'Òpera de Copenhaguen, la Simfònica de Sonderborg, la Simfònica de Berna, la Norlands Opera i la New World Symphony.

És professor de trombó a la Hochschule der Künste de Berna i a la Royal Academy of Music de Londres. Els seus estudiants treballen amb les principals orquestres del món i han estat guardonats en concursos de prestigi, com ARD i Royal Overseas League. El seu llibre i els vídeos Unlocking the Trombone Code han rebut l'aplaudiment efusiu de la crítica. És formador en instruments de metall de l'Orquestra Jove Gustav Mahler, i instructor habitual a la New World Symphony, activitats amb les quals està profundament compromès. L'any 2012 rebé el Premi ITA, amb el qual la International Trombone Association honora el treball d'una vida.

El juny de 2019, fou jurat del primer Concurs Txaikovski de Vent-Metall, convidat per Valery Gergiev.

Malgrat que fa més de vint anys que viu fora del Regne Unit, Bousfield és un apassionat del criquet. La seva principal afició són els vins de Borgonya, i el 2017 rebé una distinció de la regió, que el nomenà 'Chevalier de Tastevin'.

Ian Bousfield

trombón

esp

Uno de los intérpretes de instrumentos de metal más influyentes de su tiempo, y ahora solista, director y pedagogo, Ian Bousfield lleva más de 35 años entre los mejores profesionales. Fue trombón principal en la Filarmónica de Viena y la Sinfónica de Londres, y su carrera orquestal es de largo recorrido. Como solista, ha aparecido, entre otros, junto a Riccardo Muti, Michael Tilson Thomas, Sir Neville Marriner y Kent Nagano; y con la Filarmónica de Viena, la Sinfónica de Londres, y las filarmónicas de Londres y de la BBC. Ha publicado con los sellos discográficos EMI, Chandos y Camerata.

Entre sus futuros compromisos, destacan la aparición junto a Kent Nagano con la Sinfónica de Montreal; una grabación con el Airies Quartet; la dirección (por tercera vez) del concierto de viento metal que abrirá la temporada de la New World Symphony en Miami; y la dirección de la Sinfónica de Aalborg, en una serie de conciertos de instrumentos de metal y voz.

Recientemente, la carrera de Bousfield como director ha dado un salto hacia adelante, y se le considera ya uno de los directores de viento metal de primer nivel. Ha dirigido a la Filarmónica de Oslo, Ópera del Liceu, Sinfónica de la Radio de Dinamarca, Ópera de Copenhague, Sinfónica de Sonderborg, Sinfónica de Berna, Norlands Opera y a la New World Symphony.

Es profesor de trombón en la Hochschule der Künste de Berna y en la Royal Academy of Music de Londres. Sus estudiantes trabajan con las principales orquestas del mundo y han sido galardonados en prestigiosos certámenes, como el ARD y la Royal Overseas League. Su libro y sus vídeos Unlocking the Trombone Code han recibido la ovación de la crítica. Es formador en instrumentos de viento metal de la Orquesta Joven Gustav Mahler, e instructor habitual en la New World Symphony, con las que está profundamente comprometido. En 2012, recibió el Premio ITA, un honor al trabajo de una vida, por parte de la International Trombone Association.

En junio de 2019, fue miembro del jurado del primer Concurso Tchaikovsky de Viento Metal, invitado por Valery Gergiev.

Aunque lleva viviendo fuera del Reino Unido desde hace más de veinte años, Bousfield es un apasionado del criquet. Su principal afición son los vinos de Borgoña, y en 2017 recibió una distinción de la región, que le nombró 'Chevalier de Tastevin'.

Ian Bousfield

trombone

eng

One of the most influential brass players of our time, now a soloist, conductor and pedagogue, Ian Bousfield has been at the top of his profession for over 35 years, having formerly been principal trombone of the Vienna Philharmonic and London Symphony in an orchestral career that spanned thirty years. As a soloist he has appeared with, amongst others, Riccardo Muti, Michael Tilson Thomas, Sir Neville Marriner and Kent Nagano with the Vienna Philharmonic, London Symphony, London Philharmonic and the BBC Philharmonic. He has recorded for EMI, Chandos and Camerata. Future plans include appearing with Kent Nagano and the Montreal Symphony, recording with the Airies Quartet, conducting the season-opening brass concert of the New World Symphony in Miami for the third time and directing the Aalborg Symphony in a series of concerts for brass and voice.

In recent times his conducting career has taken off, seeing Ian regarded as one of the world's foremost brass conductors. He has conducted the Oslo Philharmonic, Liceu Opera, Danish Radio Symphony, Copenhagen Opera, Sonderborg Symphony, Bern Symphony, Norlands Opera and the New World Symphony.

Ian is professor of trombone at the Hochschule der Künste in Bern and the Royal Academy of Music in London. His former students sit in some of the world's premier orchestras and have won the most prestigious competitions including the ARD and Royal Overseas League. His book and videos, "Unlocking the Trombone Code" have met with great critical acclaim. He is a brass coach for the Gustav Mahler Youth Orchestra and a regular coach of the New World Symphony, two things that lie very close to his heart. He was awarded the ITA award in 2012, a lifetime honor from the International Trombone Association.

In June 2019 Ian was Chair of the first ever Tchaikovsky Competition for Brass at the invitation of Valery Gergiev.

Despite living outside of the UK for 20 years, Ian remains obsessed with cricket. His main hobby is the wines of Burgundy, and in 2017 he was honoured by the region, being made a 'Chevalier de Tastevin'.

Guillermo García Calvo

director

Guillermo García Calvo

director

cat

Guillermo García Calvo desenvolupa una extensa carrera com a director en escenaris internacionals, com la Deutsche Oper Berlin, la Wiener Staatsoper o l'Òpera de París, entre altres; i espanyols, com l'Òpera d'Oviedo, el Gran Teatre del Liceu de Barcelona o el Teatro Real i el Teatro de la Zarzuela de Madrid.

Debutà com a director d'òpera el 2003, amb Hansel i Gretel al Schlosstheater Schönbrunn (a vint-i-cinc anys); i el 2009, substituí Daniele Gatti en una nova producció de Macbeth a la Wiener Staatsoper, escenari amb el qual manté un vincle estret des de l'any 2002, havent estat responsable de la preparació musical de més de mig centenar de títols del repertori operístic i havent-hi dirigit més de 200 representacions d'òpera i ballet: L'elisir d'amore, Rigoletto, La fille du régiment, Il Barbiere di Siviglia, Lucia di Lammermoor, La Flauta Màgica, La traviata, Nabucco, La Sonnambula, Coppélia , El Trencanous, Onegin, Don Quixote, Giselle, Mayerling, Anna Karènina, Romeu i Julieta, El Llac dels Cignes o la recent estrena mundial de Persinette.

A Espanya, feu el debut operístic l'any 2011, amb Tristan und Isolde al Teatre Campoamor d'Oviedo, on el setembre de 2013 inicià l'estrena de la tetralogia wagneriana Der Ring des Nibelungen.

El 2016 debutà a l'Òpera de Florència, amb l'orquestra del Maggio Fiorentino, dirigint Goyescas d'Enric Granados i El amor brujo de Manuel de Falla; i el mateix any debutà al Palais Garnier de París. També el 2016 fou responsable de l'«estrena en temps moderns» de l'òpera Elena e Malvina de Ramón Carnicer, amb la Orquesta y Coros Nacionales de España.

Ocupà els càrrecs de Generalmusikdirektor de l'Òpera de Chemnitz (Alemanya) i Director Titular de la Robert-Schumann-Philharmonie, de 2017 a 2025, i atorgà a les obres de Richard Wagner un paper important en el repertori del teatre: creà una nova producció de la tetralogia Der Ring des Nibelungen, i una de les òperes (“Götterdämmerung”, L'ocàs dels déus) rebé el Premi Faust 2019 a la millor producció d'òpera a Alemanya. Fou també Director Musical del Teatro de la Zarzuela de Madrid, de 2020 a 2024.

Guillermo García Calvo dirigeix òperes i concerts als escenaris de més prestigi, i de la seva feina destaca la direcció d'obres com Siegfried (Òpera d'Oviedo), per la qual rebé el Premi Opera XXI a la millor direcció musical, la temporada 2017/18; Katiuska (Teatro de la Zarzuela); La Gioconda (Gran Teatre del Liceu), per la qual rebé el Premi de la Crítica Amics del Liceu a la millor direcció musical; L’elisir d’amore al New National Theater de Tòquio; o Don Giovanni, a l'Òpera de París.

Entre els projectes d'aquesta temporada, destaquen Ariadne auf Naxos al Teatro de la Maestranza; La traviata, amb Kristina Mkhitaryan a l'Òpera Las Palmas; L'elisir d'amore, amb Ramón Vargas, a Coruña; una Gala lírica amb Andreas Schager; y concerts amb la Real Orquesta Sinfónica de Sevilla, l'Orquestra de València, Bruckner Orchester Linz i al Volkstheater Rostock, entre d'altres.

Nascut a Madrid el 1978, Guillermo García Calvo es graduà a la Universität für Musik de Viena amb una tesi sobre Parsifal i un concert a la Gran Sala del Musikverein, en el qual dirigí l'obertura de Tannhäuser. Entre els anys 2000 i 2002, completà la formació com a ajudant d'Iván Fischer i l'Orquestra del Festival de Budapest; i l'estiu del 2007, amb Christian Thielemann al Festival de Bayreuth, com a ajudant musical de Der Ring des Nibelungen. www.guillermogarciacalvo.com

Guillermo García Calvo

director

esp

Guillermo García Calvo desarrolla una extensa carrera como director en escenarios internacionales como la Deutsche Oper Berlin, la Wiener Staatsoper o la Ópera de Paris, entre otros, y españoles como la Ópera de Oviedo, el Gran Teatre del Liceu de Barcelona o el Teatro Real y el Teatro de la Zarzuela de Madrid.

Debutó como director de ópera en 2003 con Hansel y Gretel en el Schlosstheater Schönbrunn (a los 25 años) y, en 2009, sustituyó a Daniele Gatti en una nueva producción de Macbeth de la Wiener Staatsoper, escenario con el que mantiene una estrecha relación desde 2002, habiendo sido responsable de la preparación musical de más de medio centenar de títulos del repertorio operístico y habiendo dirigido más de 200 representaciones de ópera y ballet: L'elisir d'amore, Rigoletto, La fille du régiment, Il Barbiere di Siviglia, Lucia di Lammermoor, La Flauta Mágica, La traviata, Nabucco, La Sonnambula, Coppélia , El Cascanueces, Onegin, Don Quixote, Giselle, Mayerling, Anna Karenina, Romeo y Julieta, El Lago de los Cisnes o el reciente estreno mundial de Persinette.

En España hizo su estreno operístico en 2011 con Tristan und Isolde en el Teatro Campoamor de Oviedo, donde inició en septiembre de 2013 el estreno de la tetralogía wagneriana Der Ring des Nibelungen. En 2016 tuvo lugar su debut en la Ópera de Florencia con la orquesta del Maggio Fiorentino dirigiendo Goyescas de Enric Granados y El amor brujo de Manuel de Falla y ese mismo año, debutó en el Palais Garnier de París. También en 2016 fue responsable del «estreno en tiempos modernos» de la ópera Elena e Malvina de Ramón Carnicer con la Orquesta y Coros Nacionales de España.

Ocupó los cargos de Generalmusikdirektor de la Ópera de Chemnitz (Alemania) y Director Titular de la Robert-Schumann-Philharmonie de 2017 a 2025, dando a las obras de Richard Wagner un importante papel en el repertorio de ese teatro y creando una nueva producción de la tetralogía Der Ring des Nibelungen, una de cuyas óperas, Götterdämmerung (El ocaso de los dioses) recibió en 2019 el premio Faust a la mejor producción de ópera de Alemania. Fue además Director Musical del Teatro de la Zarzuela de Madrid de 2020 a 2024.

Guillermo García Calvo dirige óperas y conciertos en los más prestigiosos escenarioss, destacando sus trabajos en la dirección de obras como Siegfried (Ópera de Oviedo), que le valió el premio Ópera XXI a la mejor dirección musical en la temporada 2017/2018, Katiuska (Teatro de la Zarzuela), La Gioconda (Gran Teatre del Liceu), que le valió el Premio de la Crítica de Amics del Liceu a la mejor dirección musical, L'elisir d'amore en el New National Theater de Tokio o Don Giovanni en la Ópera de París.

Entre sus proyectos para esta temporada destacan Ariadne auf Naxos en el Teatro de la Maestranza, La traviata con Kristina Mkhitaryan en la Ópera Las Palmas, L'elisir d'amore con Ramón Vargas in Coruña, una Gala lírica con Andreas Schager y conciertos con la Real Orquesta Sinfónica de Sevilla, Orquesta de Valencia, Bruckner Orchester Linz y en el Volkstheater Rostock, entre otros.

Nacido en Madrid en 1978, Guillermo García Calvo se graduó en la Universität für Musik de Viena con una tesis sobre Parsifal y con un concierto en la Gran Sala del Musikverein dirigiendo la obertura de Tannhäuser. Entre 2000 y 2002 completó su formación como asistente de Iván Fischer y la Orquesta del Festival de Budapest y en verano de 2007 con Christian Thielemann en el Festival de Bayreuth como asistente musical de Der Ring des Nibelungen.

Guillermo García Calvo

conductor

eng

Guillermo García Calvo has a long career as a conductor in international settings such as the Deutsche Oper Berlin, the Wiener Staatsoper or the Paris Opera, among others, and Spanish stages such as the Opera of Oviedo, the Gran Teatre del Liceu in Barcelona or the Teatro Real and the Teatro de la Zarzuela in Madrid.

He debuted as opera conductor in 2003 with Hansel and Gretel in the Schlosstheater Schönbrunn (at age 25) and, in 2009, replaced Daniele Gatti in a new Macbeth production of the Wiener Staatsoper, a stage with which he maintains a close relationship since 2002, having been responsible for the musical preparation of more than fifty titles of the opera repertoire and having conducted more than 200 opera and ballet performances: L'elisir d'amore, Rigoletto, La fille du régiment, Il Barbiere di Siviglia, Lucia di Lammermoor, The Magic Flute, La traviata, Nabucco, La Sonnambula, Coppélia, The Nutcracker, Onegin, Don Quixote, Giselle, Mayerling, Anna Karenina, Romeo and Juliet, Swan Lake or the recent world premiere of Persinette.

In Spain he made his debut in the opera in 2011 with Tristan und Isolde at the Campoamor Theater in Oviedo, where he began in September 2013 the premiere of the Wagner tetralogy Der Ring des Nibelungen.
In 2016, took place his debut at the Opera of Florence with the orchestra of Maggio Fiorentino conducting Goyescas by Enric Granados and El amor brujo by Manuel de Falla and that same year, debuted at the Palais Garnier in Paris. Also, in 2016 he was responsible for the "premiere in modern times" of the opera Elena e Malvina by Ramón Carnicer with the Orquesta y Coro Nacionales de España.
He was Generalmusikdirektor of the Chemnitz Opera (Germany) and Principal Conductor of the Robert-Schumann-Philharmonie from 2017 to 2025, giving the works of Richard Wagner an important role in the repertoire of that theater and creating a new production of the cycle Der Ring des Nibelungen, one of whose operas, Götterdämmerung (Twilight of the Gods) received in 2019 the Faust prize for the best opera production in Germany.

From 2020 to 2024 he was also Musical Director of the Teatro de la Zarzuela in Madrid.

Guillermo García Calvo conducts operas and concerts in the most prominent theaters, such as Siegfried (Opera of Oviedo), which won him the Opera XXI award for best musical direction in the 2017/18 season, Katiuska (Teatro de la Zarzuela), La Gioconda (Gran Teatre del Liceu), with which he won the Amics del Liceu Critics Award for best musical direction, L'elisir d'amore at the New National Theater in Tokyo or Don Giovanni at the Opéra de Paris.

eng

Among other projects, this season he will conduct Ariadne auf Naxos at Teatro de la Maestranza, La traviata with Kristina Mkhitaryan at Opera Las Palmas, L'elisir d'amore with Ramón Vargas in Coruña, a Wagner Gala with Andreas Schager, and concerts with the Real Orquesta Sinfónica de Sevilla, Orquesta de Valencia, Bruckner Orchester Linz and at the Volkstheater Rostock, among others.

Born in Madrid in 1978, Guillermo García Calvo graduated from the Universität für Musik in Vienna with a thesis on Parsifal and with a concert in the Great Hall of Musikverein conducting the overture of Tannhäuser. Between 2000 and 2002 he completed his training as an assistant to Ivan Fischer and the Budapest Festival Orchestra and in the summer of

2007 with Christian Thielemann at the Bayreuth Festival as a music assistant for Der Ring des Nibelungen.

Orquestra Simfònica
de les Illes Balears

Orquestra Simfònica
de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditòrium de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'Arxiduc (2022) d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol "Sonam per Tu" durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.
Premis, distincions:
— Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
— VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
— Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica
de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca).También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'Arxiduc (2022) de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.
Premios, distinciones:
— Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
— VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
— Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica
de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca.

Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014. Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l’Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc (2022), with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva. Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Bernat Martí, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Bernat Martí
Joel Doraci
Catarina Borges

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Beth Super
Francisco Sard
Ariadna Ferrer
Iñaki Crespo
Javier Curiel

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Hanga Zsofia Fehér
Clara Mascaró
Raquel Cobo
Borja Ruano

VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse, solista
Roser Ramos, ajudant de solista
Llorenç Rosal
Felipe Temes
Lucrecia Garrigues
Adrián López

CONTRABAIXOS

Adrián Matas, solista
Eudald Ribas, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista

CLARINETS

Víctor de la Rosa, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Rafael Caldentey, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Héctor García, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Sabela Castro, solista

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COL.LABORADORS

Ángel Campos, violí
Rocío Miñana, violí
Jorge Giménez, violoncels
Marc Colomer, contrabaix
Pablo Fernández, contrabaix
Ángela Martínez, contrafagot
Íñigo Ocón, corneta
Marina Moyà, saxo tenor
Pau Buforn, percussió
Kevin Gracia, percussió
Jorge Mora, percussió
Jaume Tomás, piano, celesta

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració
Gala Martin Riva, cap de producció (interí)
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Karola Pérez, faristolera
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

